

לפי חוק השופטים, מירכבת ההעדה מ' תשעה חברים: שר המשפטים, שהוא יושב ראש, שר שני, המתמנה עלידי הממשלה; נשיא בית המשפט העליון ועוד שני שופטים עליונים; שני חברי הכנסת ושני נציגי ציבור עורכי הדין. בעבר מנע הרכב זה את השלטונה של מפא"י.

עתה חל שינוי מכריע במצב. שר המשפטים החדש הוא איש מפא"י, וכמוהו ה' שר השני בחקירה, שר המשפטה בכור שית' רות, נשיא בית המשפט העליון היה, עד להתמותה, עסקן ותיק ופעיל של מפא"י. בסך הכל: זכות קולות.

לעומת זאת עלולים שני שליחי לשכת עורכי הדין ושני השופטים העליונים האחרים להיות בלתי תלויים במפא"י. לכן היה הקרב סביב מינויים של שני נציגי הכנסת. בדיהם היה לתת רוב מוחלט למפא"י.

בלי סנטימנטים. האופוזיציה טענה כי יש לתת לה ייצוג בחקירה זו. בפיקחות רבה הציעה את פנחס רוזן, שר המשפטים לשעבר, מתוך הנחה, כי מפא"י תמנה אותו מתוך הכרת טובה. שהרי היה זה רוזן ש' דאג לחקיקת כל החוקים שמפא"י היתה מעוניינת בהם — כגון חוק בטחון המדינה. נה. כנציג שני הציעה האופוזיציה אדם, הידוע כמשפטן מזהיר: ח"כ חרות יוחנן באדר.

אולם מפא"י פעלה בלי סנטימנטים. היא לא עמדה על מינויים של שני חברי המפ" לגה דוקא. היא העדיפה שני גרורי מפא"י, שיעשו את רצונה, מבלי לנקר את עיני הציבור כמפא"יניקים. השניים, שנבחרו השבוע על ידי הכנסת (פעם ברוב של 56 נגד 38 ופעם נגד 36): ח"כ המפד"ל בן מאיר, וח"כ אחדות העבודה נחום גיר.

כל משפטן בארץ יבין את המשמעות: רק אדם הרוקד לפי חלילה של מפא"י ית' מנה להבא כשופט, ורק שופט הנאמן להנהיג חיות השלטון יהיה בעל סיכוי לעלות ב' סולם הדרגה, התפקיד והמשכורת.

עתונות

שלמוים

החוק הפלילי (סעיף 109 א') מגדיר ב' פירוש מה דינו של פקיד ציבור, המקבל דבר ערך כלשהו ללא תמורה, מאדם הנוגד במשאומתן או עסק, הנעשה בידי פקיד זה. הוא "יאשם בעון ויהיה צפוי למאסר של שנה אחת", קובע החוק.

אולם בחוק הפלילי אין עדיין סעיף הקור' בע ערך דינו של פקיד ציבור, המעניק דבר ערך כלשהו, ללא תמורה, לאדם הנוגד במשאומתן או עסק, הנעשה בידי פקיד זה. אלא שהעדר סעיף כזה עדיין אינו משנה את העובדה, שגם מעשה כזה כמוהו כמעשה שוחד.

אם גוף ציבורי כלשהו מעניק, למשל, לעתונאים, המופקדים על ידי עתוניהם ל' כיסוי פעולות גוף זה, הענקות וטובות הנאה ללא שום קשר עם עבודתם, פירוש הדבר שהוא משלם להם שוחד. והנה בד' יוק מה שעושה עיריית תל אביב לכתבי היומנים המכסים את פעולותיה.

המחלקה המפותחת. אחת המחלקות שהתפתחו בצעדי ענק בעיריית תל אביב, עם החזרו של מרכזי נמיר כראש העיר, היתה המחלקה ליחסי ציבור. היא דאגה ש' כתבי העירייה ייומנו לכל המסיבות והארוחות שעורכת העירייה לכבוד אורחיה. אולם אם אפשר למצוא שדוק לצד זה כחלק מעבודתם של עתונאים אלה, קשה מאוד להסביר זאת לגבי שורת מעשים אחרים:

● לפתיחת בנינו החדש של התיאטרון הקאמרי, רכשה העירייה מספר כרטיסים במחיר של 150 ל"י הכרטיס הזוגי, עבור חברי מועצת העירייה ופקידיה הבכירים. העניקה כרטיסים כאלה לכתבי העירייה, למי רות שאלה לא כתבו, ולא היה מתפקידם לכתוב, שורה אחת על המאורע.

● לקונצרט חגיגי של התזמורת הפילהרמונית לכבודו של ראש צמשתל דניה, רכשה העירייה כרטיסים עבור כתבי העירייה.

● כאשר פירסמה העירייה, בשעתו, מר' ספים מיוחדים כתשלום ביומונים, לציון השגיה של הנהלת העירייה החדשה, היא שלמה במזומן לכתבי העירייה עבור כתיבת מוספים אלה.

המעשה האחרון הובא לידיעת אגודת העתונאים, ועדת האתיקה של האגודה דנה בצד המוסרי שבמעשה זה של כתבי העירייה. אולם גם לאחר מכן, לא כתב איש מהכתבים העירוניים את ההזמנות היקרות למאורעות, שאין זה מתפקידם לכסותם,

הפגנת תושבי נורדיה מול העירייה

מול חדר, דירה מול דירה, חנות מול חנות

איש ההגנה. אך אנשי ההגנה מתחמקים מלהכניס את שמו לרשימה. האיש הנוסף הוא מרכזי שחרץ, שנתלה בצווארו עד צאת נשמתו, לפני 32 שנים.

שחרץ היה נוסר יהודי מטעם ההגנה. בהיותו באזור זכרון יעקב עם נוסר נוסף, ערבי, הרגיש שחברו שולח את אנשי ה' כנופיות בסביבה למקום עבודתם של ה' יהודים ואלה מתנפלים על היהודים והור' גים בהם. שחרץ התמלא רוח נקם, התנפל על הנוטר הערבי, הרגו, נידון למות ו' ניתלה.

אחיו, שהגיע בימים אלה מארץ אירופית, התעניין אצל מנהל מכון ז'בוטינסקי, דר' יוסף פעמוני, מדוע לא ה'נצח שמו של אחיו. פעמוני שנואש מפניויתו לאנשי ה' הגנה לשעבר, הפנה אליהם את האיש עצמו. בכל מקום אליו פנה נתקל בקיר אטום.

בינתיים נשאר קיר הכלא לבן. לא נמצא איש שיצו לתון את זכרו של איש ההגנה, שהפר את פקודת ההבלגה ושלם על כך בחייו.

חדרה

עוד פרשה

רבים מתושבי חדרה, הופתעו השבוע. בהודעות שנשלחו לביתם, נדרשו לשלם ל' עירייה חובות, שנוקפו על שםם עיד משנת 1950. הם קמו כאיש אחד, הודיעו בתוקף כי פרעו חובות אלה בשעתו. אך גזבר ה' עירייה החדש, בנימין זורון, השיב נמרצות: "בכרטיסיה ציינו, אמנם, כי השטרות נת' קבלו לכיסוי החוב, אך לא שהם נפרעו."

לאזרחים היתה, מאידך, טענת ש'שובה הג' השטרות ותקבלו תמורתם. הגזבר היה חסר' אונים. ראש העיר, יצחק וידרקר, מיהר להטיל את חובת ההוכחה על ציבור ה' נישומים. הודיע: "כל מי שימצא את השטרות שנפרעו על ידו, יזכה מיד."

הוא היה בטוח, כי כיום, 11 שנה לאחר מועד החוב, לא יחזיק בידו איש שטרות ישנים. הוא גם לא יכול היה לנהוג אחרת, כי כל נסיון לזכות את הכרטיסיה ללא אסמכתא, יתקל בעינו של מבקר המדינה.

אולם כמה מהנתבעים נקטו מיד יוזמה פרטית. הם פנו לבנקים בהם החזיקו את כספם, גילו ברישום חשבונם, כי אמנם נפרעו חובות אלה. אחד מהם אף מצא בעלית-הג' את השטר שפרע בימנו. הוא מסרו לעירייה וחשבונו זוכה מיד.

הט, על גדר קרשים גבוהה, לא התנוססה באחד הגיטאות. כתובת זו כתב הסנדלר לבן השיער והממושקף, יעקב שטיינר (60), באחד מימי השבוע, במרכז רחוב דיונוגרף התלאביבי, על גדר שהוקמה בידי פועלי החברה הקבלנית מעונות נורדיה, ושחסמה את יציאת אנשי השכונה לרחוב התלאביבי הראשי.

מלחמתם של יעקב שטיינר וחבריו בחב' רת המליונים, מתנהלת כבר שנים ארוכות. היא החלה, כאשר קנתה החברה את הקרקע, השחה הרבה מליוני לירות ישראליות, ב' 600 אלף לירות מרשות הפיתוח. את פי הדיירים לא שאל איש. איש לא ניסה להת' עניין שמה הדיירים, היושבים עשרות שנים על הקרקע, ירצו לקנותה בצעמם — היא נמכרה לחברת נורדיה וחסל.

הבעייה העיקרית של החברה היתה פינוי התושבים. במקום להציע לתושבי המקום דירה תמורת דירה, החליטה החברה להר' חייה גם עליהם. כל תושבי הצריפונים קיב' לו הודעה, שאם ישלמו כ'7000 לירות נוסף לזייתור על צריפונם, יוכלו לקבל דירה בת שני חדרים. הדירה לא תירשם על שם הקונה, לפחות עד סיום הבניה הכללית ב' שכונה.

"להמשיך לחיות!" חלק מהדיירים נתפתו. חלק אחר, בעיקר חברי חודע השכור' נה, שנבחר על ידי התושבים להילחם ב' חברה, נקמה עלייה במחיר דירה מרובת חדרים וחנויות.

אלה שלא נכנעו היה נכון קרב. בתי שימוש גרסו. משפטים לעשרות הוגשו נגד אנשים המרויחים בקושי את להם יר' מס ודאי שאין ידם משגת לשלם שכר עור'דין. לבסוף הוקמה הגדר.

רבים לא עמדו בלחץ ונכנעו להצעות החברה. אך מאה משפחות, הדיירות הות' קות ביותר בשכונה, לא הסכימו לחת' על רכושם, אלא בתנאי אחד: חדר מול חדר, דירה מול דירה, חנות מול חנות! לאחר שבחרו בחעד חדש, יצאו דיירי נורדיה השבוע להפגנה מול בית העירייה. ראש העירייה, מרכזי נמיר, ביטח להם, שאם יסכימו לכבורות של שופט בית' משפט, יעמוד הוא מאחורי החלטת הבורר. אך אנשי השכונה לא רצו לתת פתח לפש' רה. הגיב אחד מחברי החעד על הצעת נמיר: "אני לא יודע מה יש פה צורך בכורך. ברור לנמירי שאלה הצריפים שלנו, ושר' צים לזרוק אותנו מהאדמה — או שיתנו לנו רק את מה שמגיע לנו, אנחנו בטח לא נתעשר מזה, רק נוכל להמשיך לחיות!"

היסטוריה

ללא חוק המיישנות

על קיר חדר הגדרום בכלא עכו, יש ארבע טבלות: אחת לנידוני האצ"ל; שתיים לנידוני הלח"י; ואחת לנידוני ניל"י. על הקיר יש מקום לשמו של תלוי אחד נוסף,

סנדלר בנטו נורדיה

חדר

שנשלחו אליהם כשי על ידי העירייה.

תעופה

הזוהר המעופף

במשך שנים רבות היתה דיילת-אוויר מלה נרדפת לזוהר במינוח הנוער הישראלי. מי' טב נערות-הזוהר הדינוגופיות, ושורה ארו' כה של צעירי-חמד משכילים ומצליחים, התחרו ביניהם כדי להגיע למעמד הנכסף של דייל.

הסיבה לתופעה זו היתה ברורה. בתנאי היציאה הקשים מהארץ, נתנה הדיילות אפי' שריוות בלתי מוגבלות ליציאה לחו"ל, לשהייה ארוכה במקומות שונים בקוי ה' עולם. המשכורת הטובה, שחלקה שולם ב' מטבע זה, והעבודה הקלה לכאורה, היו גורמי משיכה נוספים למקצוע.

מדצרות סידוריות. לפתע, בשנה ה' אחרונה, איבד מקצוע הדיילות את כל ה' קסם שבו. דיילים ודיילות ותיקים נטשו את משרותיהם. אג'על התקשתה מאוד למ' צוא מועמדים לקורסים החדשים שנפתחו, וכאשר מצאה אותם, שוב לא היה החומר האנושי על אותה רמה שהורגלה לה.

המצב הלך ורע. בעוד שקודם לכן חוי' בו המועמדים לשלם שכר לימוד עבור ה' קורס שהכשיר אותם לתפקידם, הרי עתה לא זו בלבד שתשלום כזה לא נדרש מהם, אלא שחברת אג'על עצמה הציעה לתלמי' דים דמי-כיס בתקופת לימודיהם. אולם כל ההקלות לא הצליחו למלא את המחסור. מצב זה נגרם לא רק משום שבזמן ה' אחרון נעשתה היציאה לחו"ל לקלה ונר' חה יחסית. הגורם העיקרי היה, כניסתה של אג'על לעידן הסילון. בעוד שבתקופת ה' קונסט'ילישונים והבריטניות, ארכה שהיית הדיילים בחו"ל, בין טיסה לטיסה, ימים ואף שבועות, הרי בתקופת הבואינים יש רק אתנתחת של מספר שעות בלבד.

לנוכח התיפעול המלא של מטוסי החברה, הועלה מקסימום שעות-הטיסה לדיילים עד ל'16 שעות. כך יכולה החברה להעסיק דייליה בטיסת הלון ושוב ללא שהייה.

מהירות טיסתם של מטוסי הסילון, ומס' פר הנוסעים הרב בהם, עשו את עבודתם של הדיילים למפרכת ומעייפת. לעתים קרר' בות הם נאלצים להסיר את מגשיהם של הנוסעים עוד לפני שאלה כילו את ארו' חותיהם. בתקופת הסילון הפכה הדיילות למלצרות מעופפת ולא עוד.

אותה בעיה עמדה גם בפני חברות תעופה זרות. חברת התעופה האמריקאית פאן אמריקן, פיצתה את דייליה, בהגדילה את משכורתם עד לחמישה דולר לשעת טיסה. באג'על התשלום הממוצע הוא 42 סנט לשעת טיסה.

תל אביב

גיטו בעיר?

"הסנדלר בגיטו" כתובת זו, באדום לר'